

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: DEN HEDENFARNE (1838)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "DEN HEDENFARNE (1838)", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 195.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-workid95661/facsimile.pdf> (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Er du kun Mindet, hvori boer
En Glæde, som forgik?
Var da ei hendes disse Ord
Og disse varme Blik?

O Liv i Drømme, rigt og fuldt,
Som saa jeg levet har!
O Liv, for Tanken dobbelt huldt,
Fordi du Minde var!
O fagre Billed! Mildt du seer
Paa mig foruden Ord:
Skal aldrig da vi mødes meer
Paa denne skjønnne Jord?

DEN HEDENFARNE

(1898)

Dig søger allevegne
Til alle Tider jeg.
Gik hjem til Fredens Egne
Du ad den stille Vei?
Boer du i videst Fjerne
Bag Aftenrødens Skjær:
Den straalrige Stjerne,
Dens rene Blinken nær?

Kan ei du Jorden glemme
Midt i din Himnells Fryd?
Endnu din milde Stemme
Mig naaer i Luftens Lyd;
Endnu naar Natten hæver
Sit Slør og løser Iri
De lette Drømme, svæver
Du sagte mig forbi.

Een Trøst er mig forlenet,
Som byder Tiden Trods:
Jeg veed, vi er forened,
Skjøndt Døden skille os;
Jeg veed, at løst fra Smerte
Og skilt fra Jordens Savn,
Bevarer dog dit Hjerte
Et Billed og et Navn.

VESTALINDEN

(1885)

Ned over Tiberen og Romas Høie
Sit første Lysglimt sender Dagens Øie,
Og heelt i Guldglæds straalr Bjergets Top;
I Morgenrøden flyver Fuglen op,
Og ingen Vægt dens Bryst og Vinge tynger,
Mens for den unge Dag sin Fryd den synger.
Fra Bjergets Sti, hvor Æslet har sin Gang,
Igjennem Luften lyder Klokketklang;
Fra Dalens Vei, hvor Hjorden gaær forbi,
Blidt toner Hyrdefloittens Melodi;
Fra Skovens fjerne Lunde Hornet klinger,
Og giver Hindens leite Fødder Vinger.
Alt vækkes i den klare Morgenstund,
Alt lever op, paa Bjerg, i Dæl, i Lund,
Alt rører sig langs Tiberflødens Sider,
Hvor mellem Siv den gule Bølge glider.
Hist roer en Fisker — hist paa Bredden staaer
Hans unge Hustru med de brune Haar;
Den lille Søn, som nys hun holdt ved Batmen.
Hun høit mod Lyset løfter op paa Armen.
Og hist fra Hyttens Dør, hvor Duggens Graad
Paa Mossen og paa Græsset perler vaad,
De muntre Børn paa Engen ud sig skynde,
For strax med Leg nu Dagen at begynde.

Dog medens udenfor den store Stad
Hver Skabning rører sig og aander glad,
Og Alfing drikker Liv af Lysets Kilde,
Hvi drager gjennem Byen nu saa stille
Fra Vestatemplet, fra Gadiudens Hjuu,
Den tause, sørgekledte Skare frem?
Hvi gaae Licitorerna saa dybt nedbøied?
Hvi vandre Præsterne med Sorg i Øiet,
I Glædsen af den friske Morgensøl
Omkring den tættilukte Bærestol?